

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația ARAD, STR. EMINESCU 18	Redactor: Prot. Dr. P. Dehelean	Sca Palatului Cultural Arad A
---	------------------------------------	----------------------------------

EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A ARADULUI

Nr. 1/1948.

COMUNICAT 1.

În urma abdicării Regelui Mihai I dispunem următoarele :

I.

1. Tot personalul cleric, (protopopi, preoți, diaconi monahi) și cel bisericesc (cantorii bis. salarizați) vor depune până în seara zilei de 2 Ianuarie 1948 jurământul nou pe Republica Populară Română, în felul următor:

a) Protopopii din provincie în fața Șefului judecător sau Pretor (unde nu este Judecătorie);

b) Preoții în fața protopopului;

c) Cantorii bis. în fața conducătorului Of. par.

2. Formula de jurământ este aceasta:

Eu (protopop, preot, diacon, cantor bis.) din parohia
jur a fi credincios poporului și a apăra Republica Populară Română împotriva dușmanilor din afară și din lăuntru țării.

Jur a respecta legile Republicii române și a păstra secretul în serviciu.

Semnătura

Înaintea noastră :

1.

2.

martori.

3. Câte 3 ex. din formularul de mai sus semnate, vor fi centralizate la Oficiul protopopesc până la altă dispoziție.

II.

Formularele noi de pomenire la serviciile divine sunt:

1. În locul Regelui se va pronunța pretutindenea: „*Pentru Înaltul Prezidiu al Republicii noastre populare...*”

2. La „*Mântuește Doamne poporul tău...*” în locul Regelui se va pronunța: „*biruință binecredincioșilor creștini asupra celor contrari...*”

Arad în 1 Ianuarie 1948.

† ANDREI
Episcop.

15/6/48

No. 14/1948.

COMUNICAT 2.

În jumătatea a doua a luni Ianuarie a. c. se va face recensământul agricol și al populației din întreaga țară.

În vederea acestuia dispunem următoarele:

1. Articolul D-lui Ministru al Cultelor „De ce este necesar recensământul” pe care-l vom publica și în organul nostru, va fi citit

și explicat poporului în biserică, în proxima Duminecă.

2. P. C. Protopopi, Preoți și cântăreți bisericesti, a căror colaborare se va cere în comisiile de recensământ, se vor achita de îndatorire cu toată sollicitudinea.

Arad în 3 Ianuarie 1948. † ANDREI
Episcop.

IN PRĂGUL NOULUI AN

A căzut și ultima filă din calendarul unui an. La răscrucea dintre anul ce a trecut și cel ce urmează, în chip obișnuit ne facem planuri pentru viitorul an. Și deși, din voia și înțelepciunea lui Dumnezeu, viitorul ne este ascuns în dosul unei perdele negre, totuși ne construim o ferestruică spre el, prin care proiectăm o rază de lumină: nădejdea, menită să înfrunte necunoscutul. Prin nădejde ne făurim socoteli, planuri și idealuri. Și tot din nădejde primim puteri, uneori eroice, de a le înfăptui. Fără nădejde, sufletul e pustiu și întunecat. Sinucigașii, ca și Iuda, își curmă viața pentru că nu mai au nădejde, nu mai au rază, nu mai au lumina unui ideal. Prin nădejde însă, viața se fortifică și se afirmă. Prin puterea nădejdii ară plugarul în ogor, ostenește muncitorul în uzină, pledează avocatul la bară, se zbuțumă savantul în laborator și profesorul la catedră, fiecare cu munca și programul său.

Dar ce planuri și ce programe avem de obicei? Ne socotim numai trup și toate socotelile de viitor le legăm de cele ale trupului: cum să câștigăm bani, îmbrăcăminte și sănătate pentru trup. Uităm că mai avem și suflet, fără de care trupul nu e decât un hoit; și toate grijile de căpetenie ne sunt confiscate de trup și de cele ale lui.

„Sunt un duh, care poartă după sine un cadavru”, zicea un umilit filosof din antichitate. Iar Mântuitorul ne-a învățat, că prețul sufletului nu ni-l putem răscumpăra nici cu lumea întreagă. Nu trebuie să ne disprețuim nici trupul, dar nu trebuie nici să-i dăm precădere. Cineva spunea, cu multă dreptate, că omul modern are trup prea mare în raport cu sufletul din el: îi adaugă mereu suplimente, în timp ce sufletul tânjește. De aceea e necesar să caute și pentru suflet suplimente, spre a pune un echilibru firesc între cele două componente ale celui ce numai astfel se poate numi cu adevărat ființă omenească, sau om.

O altă meteahnă a omului modern este, că în toate socotelile sale se bizue numai în trup și în puterile sale sărmane, care de atâtea ori îl duc la desnădejde, întunecându-i orice ideal.

Ce trebuie să facem, ca ucenici ai lui Hristos? Iată cuvântul Descoperirii, care ne mustră și pe noi și ne dă în același timp orientarea cea mai bună pentru socotelile ce ni le făurim în pragul noului an: „Veniți acum cei care ziceți: Astăzi sau mâine, vom merge într'acel oraș și vom sta acolo un an și vom face negoț și vom câștiga! Voi, care nu știți ce se va întâmpla mâine! Căci ce este viața voastră? Abur sunteți, care se arată o clipită și după aceea piere. În loc ca voi să ziceți: Dacă Domnul voește, vom trăi și vom face aceasta, sau aceea. Ci acum vă lăudați în deșartele voastre bizuiri. Orice laudă de felul acesta este rea” (Iac. 4, 13-16).

Când din programul nostru de lucru lipsește preocuparea pentru suflet și bizuirea în Dumnezeu, atunci sufletul nostru rămâne în urmă și nădejdea noastră nu mai e lumină, ci amăgire. Atunci, deși creștini de două mii de ani, rămânem în urma strămoșilor noștri din vechime, care aveau lozinca: ORA ET LABORA, menită a face din ea o concepție de viață. Ei știau să-și împartă preocupările între rugă-găciune și muncă, între templu și casă, între cer și pământ, având un program din care nu lipsea nici partea cuvenită sufletului.

În acest prag de an nou, când ne infiripăm un nou program de viitor, să nu uităm, că timpul trece, noi ne învechim și în fiecare zi murim câte puțin. Suntem cu fiecare zi tot mai aproape de mormânt. De aceea, grija de suflet să ne fie preocuparea de căpetenie în programul nostru de lucru, când bine știm că trupul trece, cu toate ale lui, iar sufletul rămâne în veac.

P. D.

Din Pastoralele de Crăciun

Din Pastorală I. P. S. Mitropolit NICOLAE, al Ardealului

...De când e lumea oamenii învățați se tot frământă să afle care este temelie lumii și a vieții. Cei din vechime au spus că pământul, sau focul, sau apa, sau aerul, sau toate la un loc; în timpurile mai noi spun că materia, sau electricitatea, sau undele, sau lumina. Dar adevărata temelie a vieții, focul care o încălzește, lumina care o luminează, pâinea care o hrănește, apa care o adapă, *este iubirea lui Dumnezeu*. Din iubire a zidit Dumnezeu lumea și tot din iubire o susține și o păstrează. Această iubire stăpânește veacurile și conduce soarta popoarelor și fără de ea n'ar răsări soarele și luna, nu s'ar mișca valurile mărilor, n'ar cădea nici un fulg de zăpadă, nu ar înverzi nici un firicel de iarbă, nu ar cânta nici o păsărică. Fără iubirea lui Dumnezeu toate s'ar usca într-o clipă. *„Lua-vei duhul Tău dela ele — spune psalmistul — și toate se vor sfârși și în țărână se vor întoarce”* (Ps. 103, 30). Iubirea lui Dumnezeu e atât de statornică încât nu părăsește pe oameni nici când ei nu mai vreau să-și deschidă inimile ca să o primească și sunt cuprinși de răceală și dușmănie față de Dumnezeu și de semenii lor. Dimpotrivă, tocmai atunci Dumnezeu face încercarea cea mai puternică de a încălzi inimile oamenilor cu iubirea Sa. Atunci varsă în cuprinsul lumii suflarea cea mai arzătoare a iubirii Sale.

Iar această revărsare a toate covârșitoare de iubire dumnezească peste lume s'a făcut prin întruparea și trimiterea în lume a Fiului Său. Dumnezeu n'a mai trimis la oameni pe slugile sale, pe proci, ci pe însuși Fiul Său cel unul născut mai înainte de toți vecii. Iar prin Fiul Său a venit în lume toată iubirea dumnezească. Căci Domnul nostru Iisus Hristos este iubirea cea întrupată a Tatălui și toată iubirea Tatălui însoțește pe Fiul Său în lume.

Ce mare mângâiere este pentru noi să știm că noi nu suntem singuri, că Dumnezeu e cu noi, că iubirea Lui ne ocrotește și stă deasupra noastră și în jurul nostru neconținut. Viața noastră omenească primește un ajutor, un înțeles, un razim neînșelător din această iubire a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ne-a iubit așa de mult că și pe unul născut Fiul Său l-a dat pentru noi, apoi și noi suntem datori să ne purtăm tot cu iubire față de El, ca Părintele nostru, și față de semenii noștri. O, de-ar ști oamenii cât de mult îi iubește Dumnezeu, dacă și-ar da limpede seama de mărimea și puterea acestei iubiri, atunci altfel l-ar iubi și ei pe Dumnezeu și altfer ar iubi și pe semenii lor! Această iubire dă înțeles vieții noastre, aceasta ne face viața plină de lumină și fericită. Căci Dumnezeu ne-a arătat că iubirea este cel mai mare lucru de pe lume.

Drept aceea, iubii mei fii sufletești, se cuvine ca astăzi cu deosebire să vă deschideți inimile ca să primiți iubirea Domnului nostru Iisus Hristos și să vi le umpleți de ea. Căci dacă nu primiți în inimile voastră iubirea Domnului nostru Iisus Hristos, nu-l primiți nici pe Domnul însuși. Domnul nostru Iisus Hristos este acolo unde este iubirea Lui. Iar iubirea Lui arătați că o aveți dacă vă ajutați unii pe alții, dacă vă purtați sarcinile unii altora și trăiți întreolaltă ca frații cei buni. Iisus Domnul a venit în lume ca să umple lumea de iubirea Sa, așa cum soarele răsare ca să umple toate de lumina și căldura sa. Numai așa dovedește lumea că e creștină și trăește în Hristos, dacă e stăpânită în toate ale ei de iubire. *„După aceasta va cunoaște lumea că sunteți al mei învățacei, de veți avea dragoste întru voi!”* (Ioan 13, 35).

Cu deosebire trebuie să vă arătați dragostea față de cei lipsiți, de cei apăsați de greutate, de cei întristați. Pretutindeni sunt în jurul nostru ființe omenești lovite de soarte, în neputință de a-și câștiga cele trebuincioase pentru traiu. Siliți-vă cu dragoste să împliniți lipsurile lor. Fiți tată celor fără tată, fiți mamă celor fără mamă, fiți braț sprijinitor celor lipsiți de braț, fiți ochi celor lipsiți de ochi, umpleți cu dragostea voastră pustialul din jurul celor ce nu au pe nimeni. Iisus Domnul nostru o cere aceasta, El care s'a făcut prunc neputincios cerând ajutor bătrânului Iosif care nu-i era tată și al păstorilor cari nu-i erau rudeni. Faceți și voi pe toți cei năcăjiți să simtă că la sărbătorile acestea și pentru ei se naște Hristos, că și în jurul lor se umple totul de lumina și de căldura dragostei dumnezești, că și în jurul lor se desghiață iarna friguroasă de dogoarea căldurii dragostei adusă lumii de Fiul lui Dumnezeu, cel născut în peștera din Vifleem.

Făcând așa vă veți simți cu toții mai mulțumiți sufletește. Veți simți că aceste sărbători nu sunt numai niște zile în cari nu lucrați și mâncați mai bine, ci și niște zile în cari Dumnezeu iubirii a venit mai aproape de voi, sau că voi ați făcut un pas mai mult pe drumul ce vă duce la mântuire și la fericirea cea de veci...*

Din Pastorală I. P. S. Mitropolit VASILE al Banatului

...Arhanghelul binevestitor al nașterii Domnului a spus despre lucrarea mântuitoare a Pruncului Iisus, ce urma să se nască în Vifleem, că aceasta, ca „împărăție”, *nu va avea sfârșit*.

Câtă mângâiere și îmbărbătare nu este sortită să ne aducă nouă, celor de azi, această cerească solie. Aceasta cu atât mai mult cu cât solia arhan-

ghelului a fost în repetate rânduri întărită prin înseși cuvintele Mântuitorului. Așa, trimițând pe apostoli la propoveduire, El le făgăduiește: „*Iată eu cu voi sunt, în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor*“.¹⁾

Față de ispitirile cu cari avem de luptat în aceste vremuri, ca buni creștini și membri ai împărăției Fiului lui Dumnezeu Cel născut în iesle, această solile de praznic ne întărește credința, ne înaripează nedejdea de mântuire și ne sporește iubirea față de Pruncul Iisus, Care prin nașterea Sa ni-a prilejuit-o. Ea ne reînviorează și nutrește mereu și puterile în lupta cu cei ce, prin uneltirile lor, caută să zădărnicească stăpânirea lui Iisus în lume și sapă la temelia împărăției Lui. Căci având noi convingerea veșniciei, sorocită pentru împărăția din care facem parte, nimeni și prin nimic nu ne va putea abate dela rosturile și îndatoririle noastre în lăuntru acestei sfinte și sfințitoare împărății a sufletelor noastre...

Atacurile îndreptate de lumea de azi împotriva Bisericii sunt ca niște pietre aruncate spre cer, cari cad asupra celor ce le aruncă. După cuvintele Scripturii: „*Cel ce strică Biserica lui Dumnezeu, strică-l va pe acela Dumnezeu*“.²⁾

Împărăția lui Hristos, Biserica noastră este de obârșie cerească și, după fire, duhovnicească. Ea începe pe pământ și se desăvârșește în ceruri, dăinuind în veci. Ca atare: „*Biserica nu va cădea niciodată, ea nu poate fi desființată, ci, în mijlocul tuturor încercărilor, ea va sta neclintită până la sfârșitul veacurilor*“.³⁾

Pretutindeni unde numai a ajuns cu învățătura ei, în timp de încercare, sau de biruință pentru ea, Biserica creștină s'a dovedit pentru toți isvor de lumină și duh de viață dătător, duhul și glasul Celui Atotputernic, „*sezând în mijlocul învățaților, ascultându-l și întrebându-l*“.⁴⁾ aprobând cele ce ei grăiau cu dreptate și îndreptând rătăcirile lor, împlinind lipsurile și desăvârșind începuturile, lămurind cele nedesluite și răspândind astfel, în cercuri tot mai largi, lumina binefăcătoare a învățaturii ei. Ca să convingă pe toți, din toate timpurile, că adevărata cultură, la cel mai înalt grad al ei, este slujbă închinată lui Dumnezeu.

Chiar popoare, cari, într'o măsură mai mare, sau mai mică, s'au îndepărtat de Biserica lui Hristos și învățătura ei, trăiesc și azi din valorile culturale, scoase la lumină și puse la îndemâna tuturor prin lucrarea Bisericii.

În acest chip Biserica creștină poate fi privită cu drept cuvânt și ca isvorul și mama ocrotitoare a științei de carte. Sceptrul de regină: a științei și

titlul de leagăn al culturii lumii i se cuvine Europei numai pentru că este de veacuri creștină. Fără îndoielă toată dezvoltarea intelectuală și morală a Europei a fost și este susținută de învățătura lui Iisus. Cel născut în ieslea din Vifleem. Toate rezultatele gândirii omenesti europene, toate rezultatele științei poartă asupra lor pecetea învățaturii creștine. Duhul legii noastre creștinești este sângele care circulă în toată gândirea și făptuirea lumii întregi, chiar dacă mulți dintre noi nu-și dau seamă de acest lucru.

Sunt azi mulți oameni cari cred că înaintarea omenirii în învățatură o să aducă cu sine abaterea oamenilor dela Biserica creștină și învățătura ei. Și totuși, oricât de înaintată se pare că este lumea din zilele noastre în știința de carte, în iscusința de a conduce popoarele și în privința legiuirilor de tot felul, în sbuciumul vieții de azi tot Biserica creștină este singurul loc de scăpare pentru tot sufletul chinuit de suferință...

Din Pastorală P. S. NICOLAE, al Clujului

„...Acum vreo treizeci de ani s'a ținut într'un oraș din Apus o mare adunare a osebitelor credințe creștine. Au venit la această adunare o mulțime de trimiși ai bisericilor din toate părțile lumii. Au fost de față și trimișii îndepărtatei biserici din India, unde culoarea feții oamenilor este din cale afară de neagră. După ce a ascultat toate cuvântările delegaților europeni și americani, unul din ei a prins a grăi cam așa: „*Domnilor și fraților. Noi am învățat ce este smerenia creștinească. De aceea nu ne place să ne lăudăm decât întru slăbiciunile noastre. Așa cum ne povățuește slăvitul Pavel, apostolul neamurilor. Totuși îngăduiți-ne să mărturisim că noi nu suntem așa de negri cum părem în deobște și nici D-voastră nu sunteți chiar așa de albi, cum vă credeți. Fiindcă iată, ce frumos grăiți aci în adunarea noastră, iar acasă faceți aceleași lucruri urâte pe care le facem și noi, cei ce ne-am botezat întru Hristos abia de curând și nu cunoaștem, ca voi, toate minunatele taine ale legii creștinești*“.

Auzind unele ca acestea, cei de față au mărturisit în cugetul lor că Indianul avea dreptate. Căci mulți dintre dâșii nu-și potriveau faptele după vorbele lor. După cum – de ce n'am mărturisit-o creștinește? – nici faptele noastre nu sunt totdeauna pe potriva vorbelor pe care le rostim. Iar Evanghelia ne învață că „*nu cel ce zice Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui...*“ (Matei 7,21). Poate de aceea nici n'a prins a se încreștina, în cele nouăsprezece veacuri ce s'au scurs dela nașterea Mântuitorului, decât abia a treia parte din viețitorii pământului; și din aceștia numai Dumnezeu știe câți vor fi adevărați creștini. Fiindcă atâția din noi suntem creștinii vorbelor, nu ai faptelor.

¹⁾ Matei XXVIII, 20.

²⁾ I Cor. III, 17.

³⁾ Fer. Augustin, la Ps. IX, 6.

⁴⁾ Luca II, 46.

Ci pentru ca faptele noastre să aibă mireasma lui Hristos, ele trebuie să izvorască dintr'o inimă încreștinată cu adevărat. Nu poate pomul rău să facă poame bune. Nici inima păgânească nu poate rodi faptele cele bune, plăcute lui Dumnezeu și folositoare oamenilor. De aceea, numai curățindu-ne simțirea și limpezindu-ne gândurile în baia Evangheliei Domnului, numai cercetându-ne cugetul și spovedindu-ne cu zdrobire de inimă, numai lepădând — prin împărțirea cu Domnul — pe omul cel vechiu, robul păcatului, vom ajunge făpturi nouă, în stare să plinim voia lui Dumnezeu. Imbrăcați în Hristos și înnoiți prin baia Evangheliei Lui, vom săvârși faptele cele bune din porneală nesilită, în chip firesc, așa după cum în chip firesc pomul altoit rodește poame bune. Aceste fapte, mai mult decât cele mai iscusite vorbe, vor vesti apoi Evanghelia Domnului, până la marginile lumii. Iar noi, minunându-ne de lucrarea lor, vom avea negrăita cinste și mulțumire de a ști că *suntem mireasma lui Hristos printre cei ce se mântuesc și printre cei ce pier deopotrivă* (II Cor. 2, 15). Această mireasmă care s'ar desprinde din orice faptă sau ținută a noastră ar adânci dragostea de Hristos și de frate a tuturor celor ce prăznuiesc Crăciunul nostru creștinesc, iar pe cei ce stau încă în „laturea și umbra morții“, i-ar ispiti să se apropie măcar de Cel ce a spus: *Eu sunt calea, adevărul și viața* (Ioan 14, 6). Fără această mireasmă a lui Hristos, pe care suntem chemați s'o răspândim pretutindeni și'n tot locul, lumea va rămânea ceea ce este încă în mare parte: o „vale a plângerii“, cu toate necazurile pe care le rodește păcatul. Și asta n'ar trebui să se întâmple. Fiindcă Fiul lui Dumnezeu nu de aceea s'a întrupat, a pățimit, a murit pe cruce și a înviat din morți, ca să rămănem robiți păcatului, ci ca să ne arătăm fii ai împărăției cerurilor și pe pământ, viețuind în pace și bunăvoină.

Cu unele ca acestea să Vă luminați mințile și să Vă întăriți sufletele, iubiții mei, în zilele slăvitului praznic al Nașterii Domnului...”

Material pentru predici

Dumineca după Botezul Domnului

Hristos zice, că ceea ce se întâmplă cu grăuntele de muștar, se întâmplă și cu predicarea Evangheliei. Ucenicii Lui erau cei mai slabi dintre toți, cei mai mici dintre toți, dar totuși lucrând întru ei o putere mare, Evanghelia s'a lăsat în toată lumea.

La pilda grăuntelui de muștar Domnul adaugă încă și pe cea a aluatului, pe carele l-a luat femeia și l-a ascuns în trei măsurii de făină, până ce totul a dospit. Adecă, precum aluatul comunică puterea sa unei mari câtimi de făină, zice El Apostolilor, așa

voi veți întoarce toată lumea. El alege pilde de la fire, spre a arăta, că precum acelea se fac *de sigur*, adecă creșterea cea mare a grăuntelui de muștar și dospirea întregii frământături, tot așa desigur va urma și cealaltă, adecă lățirea Evangheliei în toată lumea. Nici unul din Apostoli nu putea să-i stea Lui împotriva și să-i zică: „Ce vom putea noi doisprezece, aruncându-ne întru așa mare mulțime?“ Hristos le spune, că tocmai prin aceea puterea lor va străluci mai mult, că ei amestecându-se cu o mulțime așa de mare, nu se vor nimici. Precum aluatul atunci dospește frământătura, când se apropie de făină, și nu numai se apropie, ci se și amestecă cu dânsa, așa și voi atunci veți birui pe vrășmașii voștri, când vă veți amesteca și vă veți topi cu dânsii. Și precum aluatul deși se ascunde în făină, însă nu pierde acolo, ci încurând face totul asemenea lui, întru același chip va fi și cu predicarea Evangheliei. Așa dar, nu vă temeți, voiește să zică Hristos, căci deși v'am spus mai înainte multe necazuri, totuși voi veți birui și veți străluci.

Nu te mira, că Domnul, vorbind despre împărăția cerului, a întrebuințat pilde dela grăuntele de muștar și dela aluat; căci El vorbea către oameni neînvățați, cari prin acest chip de învățare trebuie a se înălța.

Iar cei necredincioși acum trebuie să recunoască puterea lui Hristos, văzând că într'adevăr așa s'a făcut, precum El a spus. Încă și astăzi amestecă El, pe adevărații Săi ucenici în mulțimea cea mare a lumii pentru ca și noi să împărțim altora cunoștințele noastre cele mai bune. Nu vă târguiți, că numărul vostru este prea mic, căci puterea cuvintelor celor cucernice este mare; și ceea ce odată s'a dospit, va sluji iarăși de aluat pentru alții. Iar dacă doisprezece bărbați au dospit toată lumea, gândește, ce mare vinovăție avem noi credincioșii, cari fiind așa de mulți, nu putem aduce la calea dreaptă pe ceilalți, pe cei necredincioși, cari stau încă afară. Și noi putem fi aluat pentru mii de lumi.

Dar vei zice tu: aceia erau Apostoli. Și apoi ce? Nu erau ei oare de aceeași fire ca și tine? Nu petreceau și ei în cetăți? Nu mâncau și ei ca noi? Nu lucrau și ei cu mâinile lor? Erau ei oare niște îngeri și au fost pogoriți din cer? Dar zici tu: ei puteau săvârși minuni. Dar nu minunile i-au făcut pe dânsii așa de vrednici de mirare. Iată o mare ceată de sfinți cari n'au strălucit prin minuni!

Dar oare, ce lucruri atât de mari au făcut Apostolii? Au nesocotit toate comorile pământestii, n'au căutat mărirea, și s'au lepădat de toate cele vremelnice. Dacă n'ar fi făcut aceasta, ci ar fi fost robi ai poftelor, atunci chiar de ar fi sculat mii de morți, totuși nimica n'ar fi folosit; mai vârtos, ar fi fost socotiți ca niște amăgitori. *Dreptatea vieții este cea care strălucește peste toate și atrage harul Sfântului*

Duh. Ce minuni a săvârșit Ioan Botezătorul, de a câștigat pentru sine atâtea cetăți? Cum că el n'a săvârșit nicio minune, ne spune Evanghelistul Ioan în cuvintele: „Și mulți veneau la dânsul și ziceau: Ioan n'a făcut nicio minune; dar toate câte a spus Ioan despre acesta (Hristos) au fost adevărate” (Ioan 10, 41). Și prin ce oare Ilie se făcuse vrednic de mirare? Negreșit prin îndrăsneala lui înaintea împăratului, negreșit prin râvna lui pentru Dumnezeu negreșit prin sărăcia lui, prin cojocul lui, prin peștera lui, căci după aceea a făcut minuni. Și când Hristos a dat povățuiri ucenicilor săi nu le-a zis: „Faceți minuni, ca să vadă oamenii”; ci le-a zis: „așa să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune, să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Mt. 5, 16). Deasemenea și lui Petru nu i-a zis: „de mă iubești, fă minuni”, ci: „paște oile mele (Ioan 21, 15).

Vezi, deci, că mai mult decât toate este de trebuință viața cea îmbunătățită și dovada cea prin fapte, căci „din rodurile lor îi veți cunoaște pre dânsii” (Mt. 7, 16). Când te-ar lăsa cineva să alegi: sau morți să înviezi în numele lui Iisus, sau să mori pentru numele lui, ce ai alege tu? Negreșit aceasta din urmă, căci aceasta este o faptă mai mântuitoare, iar cealaltă este numai o minune. Așa dar, viețuirea face mult și este un predicator puternic. Când eu zic viețuire, nu înțeleg că cineva trebuie să trăiască în sac și cenușe; ci înțeleg nesocotirea comorilor celor pământești, iubirea aproapelui, milostenia, hrănirea celor flămânzi, biruirea mâniei, lepădarea de mărirea cea deșartă, alungarea pimei. Hristos zice lămurit: „Învățați-vă dela mine, că sunt blând și smerit cu inima” (Mt. 11, 29). Așa dar, dacă tu vrei să te asemeni Apostolilor, nimica nu te oprește. Nu ai nevoie de darul minunilor. Dacă ai nimicit păcatul în tine, dacă ai sfărmat puterea satanei, ai călcat pe capul lui, ai slăbit puterea lui, ai împrăștiat oastea lui, atunci tu ai săvârșit cea mai mare minune. Prin aceasta s'au făcut mari și Apostolii, precum spune Petru: „noi am lăsat toate și am urmat ție” (Mt. 19, 27). Întru aceasta să urmărim și noi lor, să ne lepădăm de cele vremelnice, să ne închinăm lui Hristos, pentru ca noi împreună cu Apostolii să ne facem părtași vieții celei vecinice, prin harul și bunătatea lui Iisus Hristos, căruia se cuvine mărirea în vecii vecilor! Amin!

(Sf. Ioan Gură de Aur)

Dumineca celor 10 leproși (a 29 după Rusalii)

Mare este mulțumirea sufletului celui drept, iar nemulțumirea este foarte rea și vătămătoare sufletului. Mulțumirea adună milă și bine și ia daruri dela Dumnezeu; iar nemulțumirea risipește și pierde, și

de mila lui Dumnezeu departe gonește pe oamenii cei nemulțumitori, — ca și pe cei nouă leproși despre cari mărturisește Sf. Evanghelie de astăzi.

Minunat este Dumnezeu întru toate lucrurile Sale și nepricepute sunt întocmirile Lui. Cine va putea să spuie lucrurile Lui și mila binelui Său? Precum isvorec dintr'un isvor ape, de adapă toate fiarele pământului, curate și necurate, așa și mila cea vecinică a Domnului nostru Hristos, isvorește multe, daruri ce se dau și celor vrednici și celor nevrednici. Deci, cum vine aceasta? Au doară nu știe Dumnezeu pe cei nevrednici și pe cei nemulțumitori? Știe! Și cu adevărat-știe. Știe și începutul și sfârșitul tuturor fapturilor chiar mai înainte de a le face. Dar fiindcă Dumnezeu este milă vecinică întinsă tuturor, pentru aceea se dă și celor nevrednici și nemulțumitori. A știut Dumnezeu nevrednicia satanei și căderea lui încă mai înainte de ce l-a făcut, însă ca un deplin ziditor umplând mila Sa, l-a făcut să cunoască lumina din întuneric. Deasemenea și de Adam, dacă vom socoti, nu vom putea face să nu ne mirăm, căci și nemulțumirea și nevrednicia acestuia a știut-o, totuși pentru aceea l-a făcut pe dânsul și l-a tocmnit să locuiască în raiu. Așa și pe cei nouă leproși, îi știa Domnul că nu vor mulțumi. Însă pentru mila Sa i-a mântuit pre dânsii de lepră.

Lepra este o boală rea pe trup cu bube pe cap și pe obraz. Pe unii ca aceia în Legea Veche îi goneau din oraș și din sat (Num. 5, 1—2). Era o rană trimisă de Dumnezeu pe poporul evreu pentru neplecarea și necredința lui. Leprosul răbda o îndoită durere: într'un chip pe trup, într'alt chip pe suflet. — Era alungat nu numai din fața altor oameni, ci și din casa sa, dela femeia și copiii săi. Iar când se întâmpla să se ducă dela vreunul lepra, atunci acela mergea și se arăta preoților. Preotul avea semn de cunoștea pe cel ce se curăța, și-l primea; iar pe cel ce încă nu se curăța, iarăș îl gonia afară din oraș.

Întru atâta pedeapsă fiind acei zece leproși, văzând pe Domnul Hristos că merge printre Samaria și Galileea, să între într'un oraș, au stat departe, căci nu cutezau să se apropie, pentru necurăția lor, și au strigat: „Iisuse, îndreptătorule, mițuește-ne, că știm că ai venit la noi dela Dumnezeu, doctor milostiv, de vindeci toate ranele și toate boalele din oameni și draci gonești și îndreptezi oamenii pe calea cea adevărată; pentru aceea strigăm și noi: miluește-ne! Nu cerem aur, nici argint, ci fețele noastre să le curățești, ca să nu fim goniți dela oameni”. Iar Domnul Hristos, ca un Mântuitor al tuturor și adevărat izbăvitor din moarte și din iad, cela ce ascultă pe toți cei ce strigă către dânsul, i-a ascultat și pre dânsii și i-a vindecat numai cu cuvântul, zicând: „Duceți-vă de vă arătați preoților”.

Cu aceasta cinste Domnul, ceata preoțească. Așa era legea și deaceia i-a trimis la preot să se

arate că s'au curățit. Dacă a ținut Dumnezeu Legea, fiind Domn Legii, cu cât mai vartos se cade nouă a ținea Legea lui Dumnezeu și a nu călca poruncile lui Dumnezeu, și mai vartos a ne pleca preoților ca unora ce sunt trimiși de la Dumnezeu spre alăgerea necurățiilor noastre, nu numai celor trupești, ci și celor sufletești. Precum alegeau preoții atunci și cunoșteau curăția și necurăția celor leproși, așa și acum preoții cei iscușiți și duhovnicii, cunosc stricăciunea ranelor noastre celor sufletești, când se curățesc și când se înmulțesc.

Și a fost dacă a trimis Domnul pe acei leproși la preoți, și mergând s'au vindecat. Unul dintre ei văzând că s'a curățit, s'a întors și cu glas mare lauda pe Dumnezeu și a căzut cu fața la picioarele lui Iisus și-i mulțumea. Iar Iisus a zis: zece s'au curățit, dar cei nouă unde sunt? Cum de nu s'au întors să dea slavă lui Dumnezeu? Numai acesta de altă limbă? Și a zis lui: Școală, credința ta te-a mântuit.

Cei zece leproși se curățiră și dobândiră aceeași vindecare, însă mulțumirea lor n'a fost aceeași, căci cei nouă nu s'au întors să dea laudă lui Dumnezeu, și aceștia erau israilteni. Mai gata au fost păgânii a crede lui Hristos. De aceea și Domnul a primit pe samarineanul acela ca pe un credincios și înțelept.

Se află în Sfânta Scriptură, că pentru unele păcate oamenii erau certați de Dumnezeu cu lepră, pentru aducerea aminte și pentru învățătura noastră, ca să scăpăm de necurăția sufletelor noastre.

Mai întâiu cetim despre Mariam, sora lui Moisi și Aron, că clevetea împotriva fratelui său și nesocotea dirigătoră înaltă a fratelui său, zicând: „Au doară numai către Moisi a grăit Dumnezeu? Au doară nu va grăi și către noi?” (Num. 12, 2). Dumnezeu s'a mâniat și a slobozit peste dânsa lepră. A pedepsit-o astfel, căci păcat mare și de moarte este clevetirea împotriva celui mai mare și când cineva osândește pe altul pentru vina în care este și el vinovat.

Pentru păcat a certat Dumnezeu cu lepră pe Neeman harapul, și cu aceea l-a adus la cunoștința sa cea sfântă. Scriptura (II Regi 5, 1) spune că el a fost om mare și în cinste deosebită la Dumnezeu. Fiind mai marele oștirii, cu dânsul a izbăvit Dumnezeu Siria. Era om puternic și bogat, dar plin de lepră. Mândria lui o certase Dumnezeu cu bube, căci era trufaș. Acest lucru îl face Dumnezeu mai mult întru cei mari, slobozind peste oameni neputință ca aceea, pentru ca să cunoască că sunt și ei oameni, nu sunt dumnezei, nici că cinstea poate să le slujească desăvârșit, ci să caute o altă cinste, adică pe cea vecinică. Neeman s'a dus cu suită mare la casa proorocului Eliseu, ca să se vindece, căci auzise de minunile ce le făcea. Însă proorocul, ca să vindece întâiu mândria lui, n'a ieșit la dânsul, ci

a trimis numai de i-a zis: „Du-te la Iordan și te spală de șapte ori în el, și te vei însănătoși și trupul tău se va curăți” (II Regi 5, 3). Iar el, ca un mândru, s'a mâniat că n'a ieșit proorocul la el, și a plecat. Dar slugile lui îl rugau să facă toate câte a zis proorocul. După cuvintele lor s'a întors și a crezut, și a mers de s'a spălat în Iordan și s'a curățit, după cuvântul proorocului.

De aceea, domnii cei mari ai lumii să se păzească de mândrie, că știe Dumnezeu a-i smeri, și celor mai săraci ce sunt slugi lui Dumnezeu a-i înălța.

Dumnezeu a certat cu lepră pe Gheezi, sluga proorocului Eliseu, pentru lăcomie; căci deși proorocul n'a voit să primească de la Neeman daruri pentru vindecare, Gheezi a cerut în numele lui bani și vestminte scumpe (II Regi 5, 21).

Deasemenea se află în Scriptură, că și un împărat cu numele Iozie, a fost certat de Dumnezeu cu lepră, pentru înălțarea și pentru îndrăsnirea cu care lua asupra sa cinstea preoțească și vroia să slujească în Biserica lui Dumnezeu ca preot. Acest lucru nu se cădea lui ca unui mirean, și de aceea îl înfruntă arhiereul cel mare. Iar dacă n'a vrut să asculte, Dumnezeu l-a lovit cu lepră, care s'a arătat îndată pe fruntea lui și s'a speriat. Deci, să se ferească oricine, a se amesteca în lucrul și în treaba preoțească.

Pe unii ca aceia slobozea Dumnezeu lepră, ca să le arate, cât îi este de urât păcatul, și cei ce zac întru păcate sunt vrednici a fi goniți din Biserică și din ceriu. Domnului Hristos umblă între noi, până suntem în această lume, cu slugile lui — cu preoții în Biserică — cu binele și cu mila Sa, împărțind banii și împărțind avuția sănătății celei sufletești și a curățirii păcatelor, numai de am vrea să ne grijim noi înșine și să strigăm către Domnul: Doamne, al tău este tot cât am, toate dau în mâinile tale, învață-mă a le cheltui. Spre mântuirea sufletului meu dela tine sunt toate, la tine să se întorcă; că a ta este lauda în veci.

(Din Cazante)

Informațiuni

● **MULȚUMITĂ. P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei mulțumește pe această cale pentru felicitările de Sf. Sărbători și Anul nou 1948, urând tuturor un an plin de virtuți creștinești.**

● **URĂM tuturor colaboratorilor și cititorilor noștri An Nou cu sănătate și bucurie în Domnul.**

● **I. P. S. PATRIARHUL NICODIM** a primit de Anul Nou vizita membrilor Inaltului Prezidiu al Republicii Populare Române, dela care a primit felicitări și urări de grabnică însănătoșire. Dl prim-ministru Dr. P. Groza s'a asociat — în numele întregului guvern — la aceste urări și a adăugat spunând:

„Biserica este o instituție cu rosturi permanente în viața poporului forma însăși a Statului evoluând potrivit cu spiritul vremii. Biserica creștină ortodoxă a înțeles întotdeauna acest lucru: îl va înțelege desigur și de data aceasta”.

La aceste urări I. P. S. S. Patriarhul Nicodim a răspuns:

„Biserica va face așa pentru că a înțeles întotdeauna că tot ceea ce este făcut în interesul poporului și a umanității este plăcut și lui Dumnezeu”.

● **Un nou iconom-stavrofor** are Eparhia noastră, în persoana distinsului preot, profesor și cărturar **Dr. Ilarion V. Felea**. Ziua întâia de Crăciun a adus acest dar celui ce-l merită cu prisosință și nouă, celor ce i-l așteptam fără nicio surpriză. Avem convingerea sigură, că înălțarea Părintelui Dr. Il. V. Felea rectorul Academiei de Teologie, la rangul de iconom-stavrofor, va produce tuturor bucurie și nimănu-i supărare, sau invidie.

A doua zi de Crăciun P. S. S. Părintele Episcop **Andrei** a hirotesit întru Arhimandrit pe I. P. C. **Ștefan Lucaci**, starețul Sf. Mănăstiri H.-Bodrog.

Le urăm viață îndelungată și sănătate, pentru a putea purta, cu demnitatea ce-i caracterizează, crucea de preoți și misionari ai lui Hristos și de în-tăistătători între noi.

● **Concert de colinde** Vineri 19 Decembrie 1947, corul studenților dela Academia de Teologie din Arad, sub conducerea Păr. Prof. Petru Bancea, la sfârșitul Acatistului Domnului nostru Iisus Hristos, va dat în Catedrală un concert de colinde. Clipele au fost înălțătoare. În tăcerea plină de armonia tradiționalelor cântece de Crăciun, fiecare ascultător a rețrăit, emoționat până la lacrimi, bucuriile pure ale copilăriei lui de inger vestitor al Nașterii lui Hristos. Asemenea clipe se întâlnesc rar și tocmai de aceea, gestul studenților dela Academia noastră e cu atât mai meritoriu și mai plin de semnificații. El dovedește înțelegere și dreaptă prețuire a comorilor de manifestare sufletească religioasă a poporului nostru; el dovedește abnegație și muncă în slujba lui Hristos și a Bisericii lui; el dovedește, mai ales că în Academia de Teologie din Arad stăpânește un Duh înouitor, Duh de viața creștinească și duhovnicească. În fața acestei dovezi, încrederea în viitorii slujitori ai altarului și mai ales încrederea în ceice îi pregătesc pe aceștia pentru marea misiune de preot, poate să ne fie deplină.

● **Noul redactor** al revistei noastre este **Păr. Prof. Dr. P. Deheleanu**, profesor la Academia de Teologie din Arad, numit în această calitate pe data de 1 Ian. 1948, în urma demisiei **P. C. Păr. D. Tudor**. Aducem pe această cale mulțumirile noastre Păr. D. Tudor, pentru osteneala, zelul și priceperea cu care a condus revista.

● † **Preotul Remus Oancea** din Sântana a trecut la cele veșnice, după o boală îndelungată, în ziua de 25 Decembrie 1947, în vârstă de 50 de ani și în al 24-lea an de preoție.

Inmormântarea adormitului în Domnul a avut loc în ziua de 28 Decembrie 1947, prohodul fiind slujit de un sobor de 8 preoți în frunte cu I. P. C. Icon. Stavr. Traian Cibian, răspunsurile funebre fiind date de corurile din Macea și Șiria. La creștineasca prohodire au luat parte pe lângă îndurerata familie autoritățile comunale în frunte cu primpretorul plășii Sântana și un număr impresionant de credincioși.

Odihnească în pace!

● **Mulțumire.** Conducătorul oficiului parohial din Bărațca aduce mulțumiri tuturor celor mai jos notați cari au contribuit la zidirea bisericii: **Dr. Băran, Birtolon, Lala, Dna Racu, Hertog, Dl Popa, Șirian Miculița, Budurișan, Ardelean, Ruzicska, Kalansek, ing. Vilhelm, Galea, Cristi, Moisa Dtr., Rusu, Covaciu, Csibesz, Varga, Moisa I., Brad, Zaharie, Șișu, Paiu M., Neamțu, Anti Gh. Solomie, Stoi, Costescu, Miculița, Mihuj Gh., Rista, Rotariu, Muntiu, Albulescu, Otlăcan, Balogh, Litvak, Hancea, Boată, Rudău, Barbă, Stetcu, Partidul Comunist Păuliș, Cariera de piatră Păuliș, Elevii Școlii primare Bărațca care dimpreună cu credincioasele Avrămuș Floare, Miculița Florița și Paiu Maria și epitropii Minișan și Rachi au ostenit și muncit în tot timpul zidirei; Femeilor cari au aranjat masa; Dnei și Dlui Rațiu cari la împodobirea bisericii au contribuit cu material și în bani numerar 14.420 Lei.** Parohia Cladova.

Comunicat

Declarațiile, pentru impunerea cu impozit echivalent, se vor înainta până la 31 Ianuarie c. la Administrația Financiară.

Conducătorii Oficiilor parohiale, cari nu vor înainta în termen datele referitoare, vor răspunde personal pentru neglijență și vor achita, din venitul lor personal, eventuala amendă.

Arad, la 3 Ianuarie 1948.

Consiliul Eparhial.

Cetiți și răspândiți

„CALEA MÂNTUIRII”